

Милица Пилетић

ПАЛИНДРОМ

Београд, Подгорица, 07/08

МИЛИЦА ПИЛЕТИЋ, драмски писац и сценариста, рођена 31. октобра 1971. године у Београду, где је дипломирала на Факултету драмских уметности (одсек Драматургија). Почетком деведесетих и у време студија радила је као новинар и водитељ ауторских емисија на Радио Политици. Од 1999. године живи у Подгорици, а од 2007. године сарадник је у настави на Факултету драмских уметности на Цетињу, на Одсеку Драматургија, Класа проф. Стевана Копривице. Већина њених позоришних текстова изведена је на сценама у Србији и Црној Гори. Њен први драмски текст *Следовање*, (први драмски текст о АИДС -у СФРЈ), изведен је у Београду, 1992. године у режији Ненада Пурића. Следе: *Сирава у кући Милутиновој*, режија: Ненад Пурић, Београд, 1993. *Ојей љакујемо мајмуне*, режија: Ненад Стоименовић, Дадов, Београд, 1997; *Пад на бејл*, режија: Маја Милатовић, Црногорско народно позориште, Подгорица, 2000; *Владимир и Косара*, режија: Сашо Миленковски, Градско позориште, Подгорица 2005; *Том Сојер и ђавоља љосла*, режија: Никола Вукчевић, Градско позориште Подгорица 2007; Потписује ауторску драматизацију текста *Инстинкти сексуално васпитање*, Ђорђе Милосављевић, режија: Никола Вукчевић, Градско позориште, Подгорица, 2009; Драматург *Чаробни камен*, драматизација и режија: Давор Драгојевић, Луткарска сцена, Градско позориште, Подгорица, 2008; По њеном сценарију

снимљен је играни филм *Ойеџи њакујемо мајмуне*, у режији Марије Перовић, РТЦГ, 2004; Аутор је и сценариста 30 епизода мини играног тв серијала *Нишиџа лично* РТ АТЛАС, 2007; Као соруwriter Агенције Мапа, потписује сценарије на десетине рекламних спотова, наменских филмова, кампања. За ТВ драме *Ойеџи њакујемо мајмуне* и *Пад на беџл*, на конкурс РТЦГ, 2000. године, освојила је II и III награду. На конкурс Министарства културе Црне Горе за филмски сценарио *Ойеџи њакујемо мајмуне*, 2002. освојила је II награду. Драма *Владимир и Косара* објављена је у књизи Драмске праизведбе Градског позоришта 1996-2006, Едиција Јубилеј, Подгорица, 2007; *Палиндром* је њена друга објављена драма. На XXIX конкурс Удружења драмских писаца Србије 2008. године, под називом *Карневал* ушла је у најужи избор и предложена је за објављивање.

Милица ПИЛЕТИЋ

ПАЛИНДРОМ

Знам да ја нисам у свему само човек.
И сад сам употребљен тек уз пут.
Невоља је у томе што не знам како да препознам
где сам удешен тако невероватно несрећно
да упетљавам себе у претакање вечности у вечност
и свему пристајем да сам посуда,
да сам рам који обмањују да је икона,
да сам икона коју варају да је боја,
да сам боја којој предсказују да је смисао,
и да сам смисао који, на крају, не зна се шта је.

Да ли сте одгонетнули то волшебно, то сложено,
што називамо у себи:
препознавање познатог?
Ако те упрља блато и отрује горчина
они то сигурно чине из њима часних побуда.
Морални закон воде је да удави.
А ватре да сагори све што јој је у загрљају.
Блату је уметност да блати. Горчини да је жешћа.
Они у томе виде чистоту добрих обичаја.

Све има свој стваралачки сјај и крепост.
Све има етику сопствене природе.
Твоје је с ким си, куд пролазиш и шта гуташ.
И зато, све што ти је страно посматрај
благоданско. Јер и твоје је расуђивање,
Јер и твоје је делање за неког насиље и бол.

(Савршенство ватре, Мирослав Антић)

ПАЛИНДРОМ*

I – Мртви – Београд, Бојанова соба, фебруар 2009.

МИЛОШ, 38 година

БРАНКИЦА, 36 година

ПСИХО, Босанац, 40 година

ДАРА, 60 година

II – Слика је крива и виси наопако – Београд, Стан Катарине С.
– децембар 2008.

ВЛАДА, 39 година

КАТАРИНА, 37 година

ДАРА, 59 година

III – Од Москве до Лондона... – Београд, Милошев стан, јун 2005.

МИЛОШ, 35 година

НЕНАД, 35 година

IV – Психо – Београд, Ветеринарска ординација, мај 1999.

ПСИХО, 30 година

БРАНКИЦА, 27 година

V – Ајмо, ајде... – Београд, Милошев стан, 24. децембар 1996.

НЕНАД, 26 година

БРАНКА, 24 година

БОЈАН, 26 година

МИЛОШ, 26 година

Србија јуче, данас (и мало сутра) у 5 прича

* палиндром долази из грчког језика: палин (натраг) + дромос (пут) “оно што тече унатраг”; Речи, реченице, фразе које се исто читају и с почетка и с краја, нпр: око, капак, Ана воли Милована, Иду људи, Умиру у Риму... палиндромја (мед) повратак исте болести.

Мртви
 Мајкама у црном,
 без обзира на којој страни су били њихови синови.

ПРИЧА I – Мртви

Београд, фебруар 2009.

Соба њокојноџ Бојана Јањића. Њеџова фоџоџрафија са црним фло-ром на сџолу. У сџрану склоњен сџалак за инфузију. Кревеџ, фоџеља, различџте сџолице. Даћа. Бојанова мајка Дара у црнини улази у собу. Полако заџвара враџа. Подиџне једину сџолицу, али је сџустџи јер уџледа фоџоџрафију на сџолу коју чврсџо џривије на џруди. Осџане џако неко време. Заборави на сџолицу и изађе из собе. Неколико џренуџака џрође. Улази Милош узме две сџолице. Засџане код фоџоџрафије.

МИЛОШ: Каква зима данас, матори! Улази у кости, а снег
 никако да падне... Дош'о ти стриц и нека родбина...
 Кад умреш сви живи ти дођу. Е, Боки, сађу ја,
 (Крене џрема враџима, џа се окрене)
 само ове столице...

Милош изађе и изнесе две сџолице које су сџајале уз зид. Неколико џренуџака џрође. У собу улази Бранкица. Носи џослужавник на коме је двадесетџак џразних чаџица. Сџуџџа џа на сџо. Пуни их џџем из флаше без еџкеџе која је на сџолу. Поџје. Враџи чаџицу на џослужавник и џоново је наџуни. Дубоко уздахне. По-џледа у фоџоџрафију. Улази Психо.

ПСИХО: Дај да ти помогнем?

БРАНКИЦА: Ево, сипала сам.

ПСИХО: Ајде, сједи. Ја ћу то...
 (Узме џослужавник од ње)

БРАНКИЦА: Хвала ти...

ПСИХО: На чему? Не зезај!

БРАНКИЦА: Што си дошао.

ПСИХО: Па, хвала што си ми јавила.

БРАНКИЦА: Рек'о си једном да прво погледаш читуље...

ПСИХО: ... и ти баш то запамтила?

БРАНКИЦА: Добро си?

ПСИХО: Ти? И даље на факултету?

- БРАНКИЦА: *(Поћврћује ѓлавом)*
Ниси одговарао на моје поруке... Ниси се јављао...
- ПСИХО: Шта и да јесам?
- БРАНКИЦА: Не знам, можда... Можда смо могли некад да попијемо кафу...
- ПСИХО: И?
- БРАНКИЦА: Не знам... Одемо на Калемегдан, гледамо медведе одозго као за време бомбардовања...
(Смех)
- БРАНКИЦА
И ПСИХО: Је л' се сећ...
- ПСИХО: Ај' ти?
- БРАНКИЦА: Је л' се сећаш оних степеница...
- ПСИХО: Никад их нећу заборавити... Три'ес' шес' бјеше? Још си бројала наглас. Само имала си бар десет кила мање.
- БРАНКИЦА: И десет година мање!
- ПСИХО: Али лијепо ти стоје.
- БРАНКИЦА: Килограми или године?
- ПСИХО: И једно и друго.
(Смех)
- БРАНКИЦА: Срушили су их...
Милош уђе и враћима удари Психа који држи њослужавник са ракијом.
- ПСИХО: *(Задржи њослужавник да се не њросіе њиће)*
Добро је! Добро је!
- МИЛОШ: Ма 'де је добро, брате!
(Узме једну чашицу са њослужавника и седне)
Шта је добро!?
(Пали циљареиу)
- На Бранкицин знак Психа изађе.*
- БРАНКИЦА: У овој соби се није пушило!
- МИЛОШ: Е, професорка, немој данас да ми сереш! И немој овде!
(Усїане. Седне)
Јер овде су биле најбоље седељке у Београду. Пушила се најбоља трава. А ти ниси 'тела да се дружиш...
Јеби га, имала си да учиш!

БРАНКИЦА: Е, у реду је!

МИЛОШ: Шта је у реду? Ништа није у реду!

Дара улази. Носи ђацну с ванилицама. Милош ѓаси циѓаретиу.

ДАРА: Децо, јесте узели ванилица?

(Милошу)

Ајде узми, сине!

(Милош узме, али је задржи у руци. Бранкици)

Узми душо! Што је мој Бојан волео ванилице!

(Сјустии ђањир на сјо. Узме боцу вина, али се ојетѓ заборава и седне)

Свети Никола. Божић. Ускрс. “Шта ћемо, Боки, од колача?”, “Ма кево, удри ванилица, само удри!”

(Зайлаче)

БРАНКИЦА: Тета Даро, ја ћу да однесем вино!

(Узме јој боцу из руку)

Бранкица изађе. Милош усјане и ѓриђе Дари. Узме је за руку.

МИЛОШ: Боље му је овако. Намучио се, ви сте се намучили...

ДАРА: *(Одмахује ѓлавом)*

Ништа мени није било тешко. Ништа...

МИЛОШ: Знам, тета Даро... Дванаест година...

ДАРА: Ја сам све молила Бога да мене узме, а да њему да да живи. Ал’ није хтео. Нема с њим погађања, сине. Је л’ ти верујеш?

МИЛОШ: Проб’о сам, ал’ не иде ми.

ДАРА: Има Бога, сине, још како! Кад смо чекали за операцију, деведесет девете, доктор је рек’о пет ’иљада марака за бубрег, плус петсто само да га стави на списак. Ја нисам, сине, имала тај новац. Одакле? Одем у цркву, запалим свећу и знаш шта кажем? Ако ми сад не помогнеш, цркла ако ти више уђем овде! Тако сам рекла! Одем кући, све преврнем, зовем сестру, брата, они скупе колико су имали. И опет једва хиљаду и осамсто. Ал’ није прошло седам дана, а Бојан доби’ три и по ’иљаде на кладоници. Он који се никад није кладио у животу!

МИЛОШ: Озбиљно? На кладоници?

ДАРА: Да! Па ти ниси знао? Свратила један дан Бранкица са овим њеним Босанцем, много је симпатичан, и они га наговорише. Баш су ту попуњавали тикет!

МИЛОШ: Бранкица?

ДАРА: Јесте, твоја сестра...
 (Показује њрсџом на зоре)
 Он је послао! Продужио му живот за десет година!
 Толико му је дао и хвала му.

Улази Психо и њрекида њишину сџушџајући на сџо њослужавник на коме је осџало још неколико чашица са ракијом. Седне.

ДАРА: *(Усџаје)*
 Морам тамо, децо.
 (Психу)
 Узми сине, ванилица.
 (Изађе)

Милош усџане и враџи ванилицу на џањир.

ПСИХО: Што не поједеш тај један колачић?
 МИЛОШ: Нисам дош'о на колачиће...
 ПСИХО: Став' у џеп, ал' немој враћат'! Не ваља се.
 МИЛОШ: Што? Ако вратим јесам онда ја следећи?

Бранкица улази. Милош узима чашицу, исџије је и сџусџи на њослужавник. Крене ка фойџељи, али се враџи и узме још једну. Бранкица за њосмаџира.

МИЛОШ: Која сте ви екипа? Шта ме гледаш тако? Реци више!
 Што преврђеш очима!

БРАНКИЦА: Већ си доста попио.

МИЛОШ: Што? Није пристојно да се данас попије?

БРАНКИЦА: Није пристојно да се напије!

МИЛОШ: Е, боли ме баш курац шта ти мислиш!

БРАНКИЦА: Јеби се!

МИЛОШ: Знаш да то не могу!?

БРАНКИЦА: Онда цркни!

ПСИХО: Ало! Смањите мало!

МИЛОШ: О, докторе, и ти имаш мишљење, ал' више ми ниси доктор!

ПСИХО: Пријатељ сам ти!

МИЛОШ: Од кад?

ПСИХО: Па знаш одкад!

МИЛОШ: Не, не знам! Је л' од кад ми караш швецу? Или од кад ме карате заједно?

БРАНКИЦА: Која си ти свиња, Милоше!

- ПСИХО: Пусту га!
- МИЛОШ: Јебете ме у мозак! А онда ми кажете да идем да се лечим!... Зашто ја нисам знао за пет 'иљада марака?! Плус петсто за списак? А? Који је, бре, то доктор тражио пет 'иљада за бубрег? Да му петсто мајки! Реци ми његово име?
- БРАНКИЦА: Па ћеш сад да му одеш на гајбу и да му јебеш матер!?
- МИЛОШ: Је л' знао ћале..
- БРАНКИЦА: Није!
- МИЛОШ: А зашто? Могао је то да среди...
- БРАНКИЦА: Није могао!
- МИЛОШ: Зар није тада био неко мудро у КБЦ-у?
- БРАНКИЦА: Тада је морао да сређује тебе. Знаш ли уопште колико је пара из куће пошло на твоје лечење? А колико пара пре тога на твоје...!
- МИЛОШ: До када ћеш то да ми пребацујеш?
(Унесе јој се у лице)
До? Кад?
- БРАНКИЦА: Док! Не цркнеш! И можда је баш наш ћале био у екипи која је тражила лову?
- Психо их раздвоји. Дара уђе, љриће Бранкици и нежно је љомилује љо образу.*
- ДАРА: Душо...
(Помилује и Милоша)
Много вас волим.
- Дара узме још једну боцу са сћола и љолако изађе из собе.*
- МИЛОШ: И сад ми још реците да има Бога и да је он завршио да Бојан добије на кладионици? Тачно онолико колико му је фалило за операцију? Дај, немој да ме јебете у мозак?
- ПСИХО: Кладионица је била фол!
- БРАНКИЦА: Продала сам слику!
- МИЛОШ: Коју слику? Ненадову? Карневал??
- БРАНКИЦА: Да!
- МИЛОШ: За три и по хиљаде марака?
- БРАНКИЦА: Да!
- МИЛОШ: А коме?
- БРАНКИЦА: Коме? Њему је сада важно коме?

МИЛОШ: Па занима ме ко је за оно сраааање...
БРАНКИЦА: Шта те боли курац коме! Са' ће он да ми анализира...
МИЛОШ: Професорка, могу у WC? Серс ми се од вас! Фала, професорка!

Милош изађе.

ПСИХО: Бранкице, што се нервираш?! Пусти га, проћ' ће га!

БРАНКИЦА: Ма неће га никад проћи!

ПСИХО: Нервираш се због истих ствари... К'о да га не знаш!

БРАНКИЦА: Да, нервирам се због истих ствари!

ПСИХО: Ал' брат ти је.

БРАНКИЦА: Жао ми је, али немам разумевање за брата од тридесет осам година који ништа не ради у животу и само гледа прилику да се напије као свиња! Који вређа...

ПСИХО: Ниси ни ти жалила!

БРАНКИЦА: Ма носи се и ти!

ПСИХО: Фала ти!

БРАНКИЦА: Молим и други пут! Носите се обојица!

Бранкица одједном почине да њлаче. Иако жене то одлично контролишу, она у овом часу не може да се савлада... И њлаче.

ПСИХО: Еј, Бранкице... Дај, немој... Не стоји то теби.
(Да може реко би јој да је воли више него што она може да замисли)
Будалице једна!

БРАНКИЦА: Јеси ли се запитао некада како је изгледало јутро пошто си отишао? Кад си уопште отишао? Јеси ли само чекао да заспим?

ПСИХО: Отишао сам чим је свануло.

БРАНКИЦА: Јеботе, мислила сам да стојиш у неком реду за цигарете и да ћеш доћи... и чекала сам... Тако је прошао први дан, а онда и сви други дани... Грозни дани у којима сам мрзела себе и своју нестрпљивост... Ниси ми оставио ништа, сем хиљаду питања.

ПСИХО: Ниси ти ништа била крива.

БРАНКИЦА: Ма, као што видиш, наставила сам да живим. Ионако одавно не верујем у хепиендове...

ПСИХО: Није то било до тебе...

БРАНКИЦА: Зар никада ниси помислио...

ПСИХО: Помислио сам, много сам пута помислио...

БРАНКИЦА: Лажеш! Лажеш!

(Узима кайуџи)

Нећу рећи јави се, знам да нећеш ...

ПСИХО: Чекај, испратићу те.

БРАНКИЦА: Не! Не! Поздравимо се овде.

Психо узима кайуџи из њених руку. Она окрене леђа, али не њура руке. Он сјуси кайуџи. Сјоје тако неколико секунди. Она се окрене. Сјрасан љубац. Крајак, јер много сјрасни шраје свега неколико секунди. Толико крајак да би се већ суџра она могле зашћати да ли се догодио.

БРАНКИЦА: *(Коначно узме кайуџи из његових руку, али га не обуче)*

Ако...

ПСИХО: Ако?

БРАНКИЦА: *(Мора шћо љре из шће собе)*

... се још некад видимо... Биће ми драго.

Бранкица изађе и на враћима се скоро судари с Милошем.

ПСИХО: Бранкице...

Милош закоџчава шлиц. Посрне, али га Психо задржи.

МИЛОШ: Пусти је! Нека иде! Нек иде у пизду материну! Шта желим рећи?

(Понуди га цигаретом)

Е, или сви лажу, или је стварно нико не кара. Јеботе, је л' то могуће?

Психо узме цигарету. Милош му љриџљује. Седе и љуше. Ђуџе. Праве велике љаузе у разговору љовлачећи дуђе димове, лагано их исџушћајући.

ПСИХО: Нисам обрис'о ни једну њену поруку. Знам их на-
памет све до једне. И датуме када их је слала...

МИЛОШ: Па реци! Одрасли смо људи! У чему је проблем?

ПСИХО: У томе што смо одрасли!

МИЛОШ: Ти њу волиш, јеботе?

ПСИХО: Волим је.

МИЛОШ: Е, а ја је баш не волим!

ПСИХО: А ја је баш волим!

МИЛОШ: Ја не могу очима да је гледам! Ја би њу за косу, па о
зид!

- ПСИХО: Ја бих за њу дао све! А немам ништа!
- МИЛОШ: А јеси ти, брате, попио мало?
- ПСИХО: Нисам.
- МИЛОШ: А ниси је ни карао?
- ПСИХО: Нисам.
(Гуџе)
Идем на Нови Зеланд за мјесец дана.
- МИЛОШ: Кењаш!?
- ПСИХО: Не, идем озбиљно!
- МИЛОШ: На Нови Зеланд? Где има више оваца него људи!?
- ПСИХО: Ал' има људи. Чек'о сам дуго папире. Нас из Босне провјеравају.
- МИЛОШ: Кој' ћеш тамо? Да чуваш овце?
- ПСИХО: Што да не, и то.
- МИЛОШ: Па зови Бранкицу... да мало појачате те људе!?
- ПСИХО: Она не зна. Рећ' ћеш јој ти кад одем.
- МИЛОШ: Знаш мозак ми се распада на делиће. Управо имам дежа ви!
- ПСИХО: То ти је или неуроza, предепилептични ил'неки тумор!
- МИЛОШ: Помери се с места!
- ПСИХО: Има разних тумора!
- МИЛОШ: Пу! Пу! Пу! Стварно си Психо! И што не идеш к'о човек у Америку? Сад тамо цвета демократија! Црња председник! Долар стабилан! Шта мислиш, јесу покрали изборе?
- ПСИХО: Немам појма.
- МИЛОШ: Јеботе... тај Нови Зеланд... далеко је то у пизду материну... можда се више никад не видимо...
- ПСИХО: Велико је никад!
(Облачи кайуџи и даје му џаџир који му је био у џеџу од кайуџа)
Ово је адреса...
- МИЛОШ: На Новом Зеланду?
- ПСИХО: На Новом Београду! Дај то Бранкици кад ја одем, да узме слику.
- МИЛОШ: Ненадову?

- ПСИХО: Њену. Ја сам је откупио. Жена се зове Катарина.
- МИЛОШ: А, кажеш, ниси је карао?
- ПСИХО: Нисам.
- МИЛОШ: Шта, као ниси хтео?
- ПСИХО: Хтио сам.
- МИЛОШ: Ал' ти она није дала, је л'?
- ПСИХО: Дала ми је.
- МИЛОШ: Ау, брате, ко је овде Босанац? Дала ти је, хтео си, ал' ипак је ниси...
- ПСИХО: Ако ти је Бог неку чашу препунио, буди сигуран да ти је неку оставио празну. Конташ?
- МИЛОШ: Брате... То је све због оне равнотеже у космосу, а ?
- ПСИХО: Е, е, због јебене равнотеже.
- МИЛОШ: Која курва та равнотежа?
- Дара улази.*
- ДАРА: Одоше сви.
(*Психу*)
Идеш и ти, сине!?
- ПСИХО: Морам.
- ДАРА: Хвала, што си дошао. Сврати ових дана.
- ПСИХО: Путујем ускоро.
- ДАРА: Па кад се вратиш. Дођи с Бранкицом... Немојте сад сви одједном да ме заборавите!
- МИЛОШ: Срећно!
- ПСИХО: Довиђења!
- Психо изађе.*
- МИЛОШ: Тета Даро, јесам ли ја нешто крив?
- ДАРА: Зашто крив? Је л' неко љут на тебе?
- Дара узима фотографију с њолице.*
- ДАРА: Ваша матура!
- МИЛОШ: Јао...
- ДАРА: Он тражио да урамим, пре месец дана... За успомену. Лепо му је стајало одело.
- МИЛОШ: И ја у оделу! Први и задњи пут у животу! А ево и Ненада...
- ДАРА: Њега се ја не сећам...

- МИЛОШ: Ненада? Стојановића!?
- ДАРА: Не! Не сећам се!
(Врати фототографију на полицу)
- МИЛОШ: Па, заједно смо од првог... Боки, ја и Ненад!
- ДАРА: Не могу ја, сине, свега да се сећам!
(Оде до прозора)
Не могу. Гле! Пада снег! Рекоше да ће да пада у целој Србији!
- МИЛОШ: Тета Даро...
- ДАРА: И све ће да покрије снег!
Дара отивара орман и вади мушку зимску јакну.
- ДАРА: 'Оћеш да му понесеш јакну? Види, како пада, а он отиш'о у оној танкој црвеној јакници. Хоћеш?
- МИЛОШ: Хоћу...
- ДАРА: *(Извади из џепа шишићалку)*
И пиштаљку заборавио! Боже! Како се дува у ово? Покажи ми! Нисам ја то никад, сине...
- МИЛОШ: Само ставите овде, и дунете... Овако!
Милош дуне једном. Заборави се. Дуне још једном, јаче! И још једном, јако! Јако, најјаче шићо може да се све уилаши и свейло угаси.

МРАК

Слика је крива! И виси наопако!
 Деци која су наша будућност,
 Без обзира какви су њихови родитељи.

ПРИЧА II – Слика је крива! И виси наопако!

Београд, децембар 2007.

Дневна соба брачног пара у средњим тридесетим. Тросед, фојтеља, сто. Ново, модерно, укусно. Уље на платну 1x1 м. Наслоњено на зид. На столу више дневних новина. Катарина излази из кухињила.. Дара брише прашину. Окреће се по соби као да проверава да ли је све завршила, угледа слику и окачи је на зид изнад преседа. Наславља да брише.

ДАРА: Још мало веша, и готово за данас, али брзо ћу ја то.
 Где вам је Соњица?

КАТАРИНА: Код моје маме овај викенд.
 (Седне на фојтељу, исцружи ноге на сто)

ДАРА: Јесте ли уморни?

КАТАРИНА: Уххххх... преводила сам пуна четири сата. Дошли из европске комисије за људска права... А кад они дођу, ванредно стање.

ДАРА: Ееее, никада нисам завидела женама које раде. Мој покојни муж је био потпуковник, и није ми бранио, чак ме је и наговарао да се запослим, али ја сам мислила да је за жену боље да је у кући...

КАТАРИНА: То су била друга времена. Ни моја мајка није радила...

ДАРА: Не бих ја ни сада радила да не морам, али сваки динар ми значи. Рачуни су велики... Катарина, хтела сам да вас нешто питам. Следеће недеље, у петак, мој син има опет неке терапије... па ја тада не бих дошла јер ако се нешто искомпликује...

КАТАРИНА: Никакав проблем, заиста.

ДАРА: Али могу дан раније уколико...

Влада улази.

ВЛАДА: Стигла си?
 (Дари)
 Добар дан...

- ДАРА: Добро вече, Владо!
- ВЛАДА: Вече, шта ли је већ... о, шест сати!?! Да ли је могуће? Хоћу ли икада доћи кући пре шест?
- Дара оде у собу лево. Влада се ојружи на каучу.*
- КАТАРИНА: *(Тихо)*
Ух, стиг'о си у прави час! Не могу да слушам више њене тужне приче... Опет спомиње неке терапије, мислим то је све страшно... Је л' ти се чини да је она слика мало крива?
- ВЛАДА: Не...
- КАТАРИНА: Нимало?
- ВЛАДА: Не.
- КАТАРИНА: Ниси ни погледао... Мада... Јесу ли карте код тебе?
- ВЛАДА: Које карте?
(Изува цицелe)
- КАТАРИНА: За Хамлета!. Дала сам ти их.
- ВЛАДА: Ах, да! Оно гостовање? Енглези? То је вечерас?
- КАТАРИНА: Да, вечерас. Шта мислиш каква је представа?
- ВЛАДА: Па ти си купила карте! Ваљда си се распитала.
- КАТАРИНА: Нисам купила! Добио министар па нам поделио!
- ВЛАДА: Не може све да стигне! Као, много ради.
- КАТАРИНА: Е, немаш појма колико је наше министарство оптерећено. А? *(Показује му очима на слику)*
- ВЛАДА: Уффф! А ако бих ти рекао да ми се чини да је мало крива?
- КАТАРИНА: Па, је ли?
- ВЛАДА: Шта знам, можда мало.
- КАТАРИНА: У лево или у десно?
- ВЛАДА: У десно...
- КАТАРИНА: Мени у лево.
- ВЛАДА: Кривиш главу. Стани право! Сад?
- КАТАРИНА: Сад је права.
- ВЛАДА: Видиш. Све је у реду са сликом.
- КАТАРИНА: Ти стварно ништа не примећујеш?
(Насмеје се)
Виси наопако! Видиш, потпис је горе!
(Тихо)

Сигурно је Дара вратила наопако, кад је брисала...
Што је најбоље, и овако супер изгледа.

ВЛАДА: Е, таман да не изгледа! Кол'ко само пара дадосмо за тај ватромет?

КАТАРИНА: Карневал!

ВЛАДА: Добро, Карневал! Мени је то исто! Да бар има рам!
Да има рам, онда је не би окачила наопако јер би имала закачалку!

КАТАРИНА: Волим је!

ВЛАДА: А никад се ниси запитала ко је тај доле, сад горе лево,
потписани? Где је он, где живи, шта ради ?

КАТАРИНА: Е, заболе ме и жде живи, и шта ради! Дефинитивно је врло талентован!

ВЛАДА: То ти је рек'о онај самоуверени Босанчерос и ти му поверовала! Подсети ме, дај, мајке ти, шта нам је оно још увалио... ону Tiffany лампу... која не знам ни где је! Треба да се поправи? Па је зато била на попусту? Како смо се зајebали!

Дара изађе из собе и прође поред њих као да их не види. Они дефинитивно не обраћају пажњу на њу. Оде десно.

КАТАРИНА: Не видим у чему!

ВЛАДА: У кешу, драга, у живој лови... Тражио сам га по нету, распитивао се на форумима, али Ненад Стојановић, једноставно не постоји! Нико никада није чуо за њега! Нема га! Разумеш! А ова слика је, вероватно, његова једина слика!

КАТАРИНА: Душо, квантитет и квалитет не иду руку под руку!

ВЛАДА: За дивно чудо, слажем се с тобом!

КАТАРИНА: Осим тога, успомене немају цену!

ВЛАДА: Чије успомене?!

КАТАРИНА: Па није важно! Сада су наше.

ВЛАДА: Чекај, чекај!

КАТАРИНА: Мене кад питају за слику ја кажем успомена на студентски протест!

ВЛАДА: На коме ти никад ниси била!

КАТАРИНА: Била сам!

- ВЛАДА: За тебе је то био излазак у град. И шта им још кажеш? Ево, ту сам лево, вичем Бандо Црвена, и држим паролу “Тата, извини, и ти си банда!”?
- КАТАРИНА: Кажем им... да смо се ти и ја тада упознали.
- ВЛАДА: Упознали смо се на журци код твоје сестре!
- КАТАРИНА: У време протеста?
- ВЛАДА: Али на журци! Не у шетњи! Ми нисмо никада заједно шетали!
- КАТАРИНА: Па шта?
- ВЛАДА: И шта имаш од тога?!
- КАТАРИНА: Имам оно што немам!
- ВЛАДА: То је болесно! Јако болесно! Тако су и комунисти узимали оно што нису имали, туђе куће, туђе кревете, туђе креденце, слике, чак и албуме с фотографијама, да, да ! А фотографије су успомене! Так’о било време, так’и победили. Дошли из рата... Ти чак ниси ни знала да је био рат!
- КАТАРИНА: Ја нисам ништа украла! Купила сам!
Дара њоново њролази, носи њеџлу и боцу са водом.
- КАТАРИНА: Зар је требало да правим тати проблеме, као да их већ није имао довољно. Добро знаш да није имао куда...
- ВЛАДА: Није имао куда? Само је требало имати муда, изаћи и рећи Слободане, одјеби!!
- КАТАРИНА: Само то?
- ВЛАДА: Да, па људи се не слажу у браку па се разведу! Зашто је у политици другачије? Другарице? Госпођо?
- КАТАРИНА: Тада није било тако једноставно!
- ВЛАДА: Па није никад, треба имати велика муда, али је могуће! И ствар је избора!
- КАТАРИНА: Чијег избора? Он је мислио на породицу. Шта је требало по теби? Да остане без посла пет година до пензије?
- ВЛАДА: А и није лепо оставити пријатеља у невољи!? Поготово, кад захваљујући том пријатељу можеш својој ћерки да обезбедиш срећне деведесете. Да нема ниједан егзистенцијални проблем. Да студира што жели. Да иде на море сваког лета, а сваке зиме на скијање ...

- КАТАРИНА: Стварно не бих сада о томе...
- ВЛАДА: Ајмо, кад си започела! Ај-мо! Ај-де!
- КАТАРИНА: Мој отац је мртав. Већ пет година и престани!
- ВЛАДА: А ти си купила успомене, које, је ли, немаш!
- КАТАРИНА: То је уметност! И овако окренута, она је лепа и импресивна! Има ту страсти, ал' и неке горчине, туге... Окрени наопако Мона Лизу и биће опет лепа и импресивна.
- ВЛАДА: ... и Шекспир је уметник па га не читамо од краја?
- КАТАРИНА: Не читамо га ни од почетка. Али вечерас идемо тамо где су га други прочитали за нас.
- ВЛАДА: Ко чита драме сем редитељи и глумци? И то глумци читају само своје улоге. Ко чита уопште? Мене само занима ког Хамлета гледамо вечерас? Којој се цркви моли редитељ, какво је његово сексуално опредељење, који лоби стоји иза те продукције. Хришћани или Јевреји? Педери, Масони, Миксано?
- КАТАРИНА: Можда женски лоби?
- ВЛАДА: Браво, има и то. Хвала феминисткињо!
- КАТАРИНА: По чему сам сад феминисткиња?
- ВЛАДА: Па, радиш у владиној канцеларији за женска права, залажеш се да у парламенту има пола жена, пола мушкараца? Зар ниси тако рекла на оној вечери? Људи су те гледали као да си с Марса, а не као да живиш у Србији.
- КАТАРИНА: *(Смех)*
Рекла сам то... онако!
- ВЛАДА: Онако прецизно: 125 мушкарци, 125 жене!
- КАТАРИНА: Рекла сам јер сматрам да су жене способне бар колико и мушкарци...
- Дара изађе с ѓомилом ојеџланоѓ веша и однесе ѓа десно.*
- ВЛАДА: Зашто онда зовеш мене да променим осигурач, промени га сама. Зашто ме зовеш да убијем паука у купатилу, што га не убијеш сама? Зашто сваку трећу флашу киселе воде не можеш да отвориш? Сама?
- КАТАРИНА: За политику су жене способности, мање псују и мање су циничне.

ВЛАДА: И ниси феминисткиња! А жене су ти у свему боље од мушкараца! А у кревету? Каква је ту ситуација? Мушкарци или жене? Или пола, пола?

Дара њоново њрође њоред њих и оде лево.

КАТАРИНА: Нисам још пробала са женом?

ВЛАДА: Још ниси? Шта чекаш?

КАТАРИНА: Не привлаче ме да бих с њима пошла у кревет!

ВЛАДА: Можда ниси лезбејка, али феминисткиња то јеси! И то све већа! Знаш чега сам се сетио! Док се још нисмо венчали, ја дођем код тебе, ти скуваш кафу и прво послужиш твог покојног Миливоја... То ми је ишло на курац невиђено!

КАТАРИНА: Био је најстарији.

ВЛАДА: Ваљда је његова мајка била старија од њега! Е, онда би шољица стигла до мене јер сам ја био други мушкарац у просторији, а потом тек до твоје мајке и тебе.

КАТАРИНА: Бака није пила кафу већ чај!

ВЛАДА: Је л' се ти на бабу правиш Енглеуз?

КАТАРИНА: Е, можеш сам себи да скуваш кафу или чај ако ти се пије, и да га потом сам себи донесеш!

ВЛАДА: То! Феминисткиња! Сад још само да разрешимо дилему: хоћемо ли вечерас на представи Хамлет бити ил' не бити?

(Изводи њрограм. Чиџа)

Редитељ је... Мајкл Пот? Пот као лонац, буренце... Теоријски би могао да буде педер?

КАТАРИНА: Исправно је рећи хомосексуалац.

ВЛАДА: А има их маса међу уметницима? Поготово реди-тељима!

КАТАРИНА: Ма, да, то се раширило!

ВЛАДА: Не, озбиљно ако ћемо да гледамо неког лабилног педера због кога се рокне она размажена клинка звана Офелија и страда пола комшилука покушавајући да га врати на прави пут док он, своје реди-тељске амбиције користи да докаже да му је мајка блудница, а стриц мушки шовиниста и при том мал-третира неке јадне глумце... Ја, стварно, не бих.

КАТАРИНА: Хоћеш да вратимо карте, има људи који нису могли доћи до карата?

ВЛАДА: Не, свакако то не! Ипак! Све треба видети!
(Обува ципеле)

КАТАРИНА: Не, озбиљно, могла бих поћи и рећи им “Опростите, мој муж није знао да је редитељ педер. Извините што се нисмо информисали... Сигурно има доста педера који ће радо гледати то што је неки педер режирао јер то се раширило, али, мој муж и ја... ето...”

ВЛАДА: Шта ти је сад?!

КАТАРИНА: Најбоље је да нигде не идемо! Да нам ја скувам по кафицу или чај, ево није ми тешко, чак ћу и да га донесем! Па да fino седнемо и читамо Шекспира! Имамо сабрана дела, тврди повез! Ново, некориштено, свадбени дар од твоје тетке. Јеси ли за Хамлета или можда Ромеа и Јулију? Само реци!

ВЛАДА: Е, можда Ромеа и Јулију, ал’ да читамо наглас, ти Јулију, ја Ромеа? Како беше оно... И ружа би лепо мирисала.... Кад Јулија каже Ромеу оно за име, да није важно његово име?... Хм... видиш, видиш... Ни мени није сметало твоје презиме, ко ти је отац, за кога гласа... То ми није било битно.

КАТАРИНА: Теби није било важно? Теби?

ВЛАДА: Никада, кунем се!

КАТАРИНА: Само ми објасни, како ти не смета то што живиш у стану који је купио мој отац? Како ти није одвратно да у викендици на Космају коју је изградио мој отац, позиваш суботом своје одвратне пословне пријатеље који не знају да ли година има три или четири квартала, и није их блам да питају да ли се председник пише са ц или ипак са с ? Како не повратиш у оном диму док преврћеш свињске вратове и кобасице слушајући кикотање њихових одвратних жена или љубавница свеједно, које се облаче по саветима из часописа јер не знају шта им добро стоји, чије су блузе увек за број мање, а ноге обријане само докле стиже ногавица... које сањају да о њима изађе текст у Глорији, да причају о фигурицама које су донеле са својих путовања? А врхунац куповине за њих је лампа коју су наручиле из Икеиног каталога! Знаш ли да ми се коса диже на глави од тих суботњих парада.

- ВЛАДА: И о нама је писала Глорија.
 КАТАРИНА: Е, видиш, то не могу да нам опросте.
 ВЛАДА: Ти мислиш да ја то радим зато што волим? Ха! Па ја то радим због тебе.
 КАТАРИНА: Ха, због мене? Немој...
 ВЛАДА: Због тебе, Катарина! И схвати већ једном да су људи с којима ја радим такви и да новац који зарађујем мора да смрди на ђумур! А ти твоји изливи презира према њима, њиховим супругама и љубавницама само су још један од многих луксуза који су ти омогућени. Знаш, међу тим људима које ти презиреш има и оних који су тај новац заиста направили.

Дара њоново њреноси ѓомилу веша.

- ВЛАДА: Даро, јесмо ли вам платили за овај месец?
 ДАРА: Јесте...
 ВЛАДА: А за прошли? За претпрошли ?
 ДАРА: Све је у реду, Владо, ништа ми не дугујете..
 ВЛАДА: Извините.
 ДАРА: Ништа...
 (*Оде десно*)
 КАТАРИНА: И? Шта? Ти зарађујеш велики новац. И новац те чини тако сигурним?
 ВЛАДА: Између осталог да, чини ме.
 КАТАРИНА: И заиста верујеш да новцем можеш да запушиш баш сваку јебену рупу у животу? Е па, има једна коју не можеш. Ма колико да зарадиш, та рупа ће остати. Зато и не можеш да схватиш шта ова слика значи за мене.
 (*Смех*)
 Немаш појма шта ја видим кад погледам ту слику... Све ове године.
 (*Пали циџарейу, њрилази слици*)
 Све ове године ја на овој слици видим само једно: лице момка који нема више од двадесет три, четири... јасно као да и сад стоји преда мном... Срела сам га на протесту, на Платоу, првог дана када сам се тамо појавила. Носио је црвену јакну. Разменили смо бедеве, и неколико реченица. Нисам чак ни чула његово име, била је бука око нас. Стајали смо једно уз друго, рамена су нам се додиривала... Падао је снег. У једном тренутку, скинуо је једну слушалицу и ставио

ми на ухо. Пустио је Bowia до даске...
(Певуши, мање тексџ више мелодију)
 ... I will be king... And you, you will be queen... Изгрзла сам до крви доњу усну питајући се шта би помислио о мени кад бих му предложила да одемо у неки хаустор и тамо водимо љубав.

(Певуши)
 We can beat them, Just for one day... We can be Heroes, Just for one day... Данима сам долазила на Плато, тражила тај поглед, тај осмех, ту песму... Увече бих се покривала јорганом преко главе и замишљала га поред себе... А онда сам упознала тебе, и помислила да сам се заљубила.

ВЛАДА: Помислила си, стварно?

КАТАРИНА: И удала се за тебе, после две године заиста лепог забављања. А онда оне јесени, када је тата умро... док је још био у болници... Сећаш се кад су нам јавили да дођемо, да је лоше... Ја сам стигла пре тебе и изашла на ходник да запалим једну цигарету, а онда су ходником наишле сестре са колицима и ја сам се склонила да прођу... Одједном, те очи... његове очи су прошле поред мене, али биле су тако празне, тако празне... Сакрила сам се иза неког стуба и мислила да ће ми срце искочити. А онда си однекуд наишао ти и питао ме: Је л' Миливоје умро?... Те ноћи смо водили љубав... нежно, можда као ниједном до тада... У једном тренутку ти си ме питао О чему сада размишљаш? Како глупо питање у том часу? Али, сећам се, одговорила сам ти да мислим на нешто лепо... А у мени је било толико горчине и толико музике, помешано... Те ноћи смо зачели Соњу.

Дара долази из леве собе.

ВЛАДА: *(Катарини)*
 И?... Је л' то све?

ДАРА: Све. Нема више.
(Облачи манџил, сџавља џашину преко рамена)
 Онда, ако треба да дођем дан раније, ви ми јавите. И пољубите Соњицу. Угодан викенд. Довиђења.
(Изађе)

Катарина и Влада се гледају, а онда она окрене слику онако како мисли да џреба сџоји.

МРАК

Од Москве до Лондона...
Пријатељима у белом свету,
Без обзира где су, шта раде и зашто су отишли.

ПРИЧА III – Од Москве до Лондона...

Београд, Милошев стан, лето 2005.

Просирана дневна соба. Високи џлафони. Двокрилна вратиа. Иако је намешијај сџаријеџ даишума, џрејознаје се некадашињи сјај џородночноџ дома. Ненад разгледа сџан, највише зидове, џиражи нешиџо ишиџо је некада висило на зиду. Милош џрича из кухиње док муџи кафу и као миши џовремено извирује.

МИЛОШ: *(Из кухиње)*
А мајстор смрааад, није хтео да ми отвори на семафору. Поштује прописе! Отвори мајсторе, ено ми га ортак, нисам га вид'о сто година! Ма, не јебе! Што си сиса, бре мајсторе? Нема нигде мурије!

Милош извири. Ненаду.

МИЛОШ: Па није станица! Ау, реко'...
(Врати се у кухињу, настџави да меша)

МИЛОШ: *(Из кухиње)*
... кад си постао легалиста? А, пичко? Реци ми тачан датум? Је л' петог октобра? Каже...

Поново извири.

МИЛОШ: ... Немој да те легалиста пријави полицији? Па реко', пријатељу...
(Ојети се врати у кухињу, меша)

МИЛОШ: *(Из кухиње)*
Шта и ако ме пријавиш! Шта онда?

Милош луџи неколико џуџиа кашичицом у шољу као да је завршио и уђе. Носи две шоље. Једну џружа Ненаду.

МИЛОШ: Без млека, без шећера!
(Дружу шољу сџушиџа на сџо и седне)
Е, је л' знаш кол'ко има од Москве до Лондона?

НЕНАД: Овде је било оно велико огледало...

МИЛОШ: Је л' има километар?

- НЕНАД: ... а моја слика? Овде!
- МИЛОШ: *(Устаје, ошварва бифе)*
Јебо те, трч'о сам целу станицу због тебе! Шта ће' пијеш? Јеси за коњак? Имам цара, а?
- НЕНАД: *(И даље загледа у зид)*
Уствари ту!
- МИЛОШ: Не, не, не! Ту је било велико огледало, а овде твоја слика. Е! А 'оћеш виски? Имам Jim Beam! Само леда немам! Рикн'о ми фриз! Распад система, човече.
- НЕНАД: А могао бих да се кладим да је огледало било ту, а...
- МИЛОШ: Огледало је стајало овде од кад знам за себе. Мислим, до пре пар година. Кад је она умрла све смо померили, крчили...
- Пауза.*
- НЕНАД: Је л' била болесна?
- Милош заборавља на њиће које је нудио.*
- МИЛОШ: Ма јок! Само је заспала. Чука! Сине, нашли смо је ујутро како лежи насмејана. Да не поверујеш! Дош'о мртвозорник... Сад сам, примио тројицу од рака, а ваша мајка сања Карибе?! У чему је тајна? У Србији, на пет канцераша, дође један мождани или једна срчка. Стресови, затрована храна, Србија без ор-газма, и остала срања.
- НЕНАД: 'Тео сам да ти, да вам пошаљем телеграм, ал' ми се чинило...
- МИЛОШ: Ма дај, то се бабе пале на телеграме.
- НЕНАД: Не, хтео сам због твоје покојне мајке, баш сам је готивио. И завидео ти!
- МИЛОШ: На кеви!?
- НЕНАД: На породици!
- МИЛОШ: Оно као: кева професорка књижевности, ћале хирург... Бранкица и ја идемо на такмичења из матиша и физике. Не сери! У, а имам добру домаћу! Брука!
- НЕНАД: Је л' се сећаш како нам је препричавала лектире. Лењивци, дангубе, ништа не читате! Е "Нечисту крв" сам после прочитао само због твоје кеве.
- МИЛОШ: Да, она је саосећала са несрећним женским ликовима. Софка, Дама с камелијама, она што се бацила под воз... Ана Карењина, Јулија, Офелија...

- НЕНАД: Ко сад да је гледам: Улази на ова врата. Носи на послужавнику домаћи сок од зове са ледом и лимуном и све одједном постаје неважно... Дошла је да ме поздрави, да ме пита Је л' учиш ти нешто, Ненаде, или само црташ?
- МИЛОШ: Ниси се ваљда палио и на моју кеву? Не, озбиљно те питам. Бранкица је на кеву, тај интелектуални тип, ал' ипак је била боља риба од кеве. А?
(Просије њиће)
- НЕНАД: Не сери, погледај шта си направио? Живели!
(Искаји)
Знаш да би роман могао да напишем...
- МИЛОШ: О чему, кеве ти?
- НЕНАД: О овој кући. Имам толико успомена...
- МИЛОШ: Нешто као "Записи из дома Рајићевих"?
- НЕНАД: Али ти то не можеш да скапираш!
- МИЛОШ: Е, слушај, доктор Тодор Рајић, звани мој ћеле, имао је више рибица него пацијенткиња! Нема те у КБЦ којој није узео мерицу. Чак и те ноћи, кад је кева умрла, он је морао да изађе. Једне вечери док је пеглала његов бели мантил, Тодор се бријао, врата купатила су била одшкринута, из чиста мира је почела да га прозива Тодоре, Тодоре, кад ће да те уморе? Само је залупио врата. Све је знала.
- НЕНАД: Нисам имао појма.
- МИЛОШ: Па ти немаш појма ни како се завршавају "Записи"?
Ево сад ћу ја да ти прочитам крај.
(Исиружи дланове испред себе као да чииа)
Госпођу Рајић, господин Рајић ујутро је нашао мртву. Лежала је у брачној постељи, насмејана исто као и њиховог првог јутра пре тридесет година. Позвао је сина Милоша, али авај! Овај толико није знао за себе да је бацио пеглу поред мртве мајке. После сахране, Милош је престао да се боде, уз помоћ врло скупе терапије коју је, наравно платио отац Тодор. Милош често пије и повремено дува. У загради, кара у изузетно ретким приликама јер му се и кита диже изузетно ретко. Затворена заграда. Бубрези, јетра, слезина и жуч су му лоше, ал' све у свему, живи се и живот иде даље. Милош је оптимиста и верује у европску будућност Србије! Нови пасус. Није више

топло као некад, у дому Рајићевих. Неке рупе се једноставно не могу запушити. Крај.

(Пљесне рукама као да је зајворио књиџу)

НЕНАД: Ал' стварно, нисам могао ни да претпоставим.

МИЛОШ: Па, наравно да ниси.

НЕНАД: А где ти ћале?

МИЛОШ: Тодор кулира на мору. Знаш да имамо кућу доле. Углавном ми не досађује. Шаље кинту уредно.

(Сија ракију)

Дај, седи више! Кој' ти је! Да причамо! Нисмо се видели... Колико? А?

НЕНАД: Девет!

МИЛОШ: За девет изгубљених година!

НЕНАД: Не! За стара добра времена!

МИЛОШ: ... и европску будућност! А ово срање између, ма ко га жебе!? Е, како сам трчао јуче! Од Москве до Лондона! Мислио сам Шта ако ми скренеш негде или уђеш у неки превоз... Како ћу да те нађем. Иди бре... Знаш да ми се чинило некако, као да оклеваш да ли да ми се јавиш, као да ли сам и ја тебе препознао... И кад си рекао да ћеш данас да дођеш, помислио сам...

НЕНАД: Ево ме!

МИЛОШ: Ево те, брате! Јебо те стварно, ево те! Е, а све ми се вратило: Чекамо се на семафорима код Лондона. Долази колона с Теразија, друга са Слaviје, трећа с Булевара... Идемо на Дедиње! Бан-до црве-на! Бојан, Бранкица, ти и ја! Ајмо, ајде сви у напад! А?

НЕНАД: Било једном у Београду...

МИЛОШ: Било у целој Србији! Сваки јебени дан! Шетали људи, дували у пиштаљке... Е, а зашто?

НЕНАД: Мислио сам на вас петог октобра.

МИЛОШ: Фала ти!

НЕНАД: Озбиљно, глед'о сам CNN, све време.

МИЛОШ: Па јеси ме видео? Ја сам палио бастилу с неким пиротехничарима из Чачка. Мах'о сам ти! Викао Ово је за тебе, Нешке, за све који сте отишли, да нам се вратите!

НЕНАД: Знао сам да си тамо!

МИЛОШ: Нормално! А где бих био? Бранкица је гугала сузавац код скупштине, а Бојан јеби га, није ни могао... А је л' знаш да је на дијализи... Није му се баш примио бубрег, мислим срање...

НЕНАД: *(Седне коначно, а ојейӣ гледа у зид)*

МИЛОШ: Кажем, Бојан је на дијализи! Ма јебало те огледало! Сађу ти нађем фотку, где смо нас тројица!
(Усїане. Ої̄вори фиоку)
Да видиш, да огледало није никад, али никад било ту...

Ненад скочи. Заї̄вори фиоку.

НЕНАД: Седи, неђу фотке да гледам.

Обојица седну за сїо. Ђуїе.

МИЛОШ: Огледало сам разбио у парампарчад. Јер кад год бих се онако сјебан, погледао, покушао сам да се насмејем, али би у огледалу видео кеву! Јебо те, онај њен посљедњи осмех који не могу да избацити из главе. Још како личим на њу... Рек'о ми терапеут да га разбијем! Каже:
(Босанским акценїом)

Макни га, разби га, што ће теби огледало, нит' си педер, нит' си глумац... и ја га послуш'о, а пуштао ми на терапији.

(Заїева)

Allways look on the bright side of life...

НЕНАД: Нисам знао за терапеута.

МИЛОШ: Зову га Психолог! Луд! Изгубио све у Босни, дош'о у папучама и учи мене да мислим позитивно, Што ти је то тешко, матере ти, мисли на нешто лијепо, мисли на жене! Реко, немам матер, пријатељу, скидам се с коња, зато сам овде! Па шта! Мени су и стари и бураз под земљом, кућу нам запалили, ал' ја мислим позитивно! Луд!

НЕНАД: Живели!

МИЛОШ: А тај твој Карневал, понела Бранкица, кад се удала. Јеби га, удала се за првог с којим је легла кад си ти отишао. Знаш да се удала? И одма се и развела? Причај ти, где си био све ове године? Тражио сам те на нету, преко гоогле-а, реко, можда си имао неку изложбу у Њујорку, или у Л. А?

НЕНАД: Не сликам.

- МИЛОШ: Немој ми само рећи да кречиш? То си могао и овде.
- НЕНАД: Не крчим. Шта ради Бранкица?
- МИЛОШ: Псује к'о највећа клошарка, али њој то лежи!! Универзитетски је профа и сад више не мора да чучне кад сере по другима. Ма шта ме боли курац за њу! Еј, стварно ако ћемо да причамо о њој. Зајеби! Ај' живели!
- НЕНАД: Немој!
- МИЛОШ: Само још једну!?
- НЕНАД: Ајд' још једну.
- МИЛОШ: *(Сића му)*
Јеби га, карао си ми шведу, реч ти нисам рекао. Знао сам да те боли курац за њу као што си ти знао да се она жешће прима на тебе. Живели!
- НЕНАД: То није тачно.
- МИЛОШ: Које? Да си је карао? Да ти реч нисам рекао? Или да се она није примала!
- НЕНАД: Не можеш да замислиш колико сам волео Бранкицу!
- МИЛОШ: Јао, јао, јао... Отишо си бре, ко пизда! Без најаве! Без Ђао другари. Као да би ти неко замерио да си само дош'о и рек'о Е, јебо вас Слоба! Идем ја у Америку! Могао си бар Бранки да кажеш, могао си, јеби га, неко писмо да јој пошаљеш, телефон да окренеш...
- НЕНАД: Нисам могао...
- МИЛОШ: У име нашег пријатељства?
- НЕНАД: Ти мислиш да сам могао, али ја знам да нисам!
- МИЛОШ: Јер си пичка. Пичка! Немаш појма како је нама било све ове године. Немаш појма.
- НЕНАД: Ма, знам све.
- МИЛОШ: Ма немаш пој – ма!
- НЕНАД: Знам...
- МИЛОШ: Да, имаш директни пренос на CNN? Појма ти немаш како сам се науко на хорс, како су ме шутнули с шљаке, како је Бранкица изгубила бебу, тамо у оној соби. Јесте! Твоју бебу...
- НЕНАД: Нисам знао...
- МИЛОШ: Па кажем ти, немаш појма! Није ни хтела твоју бебу! Ниси био ту кад су нам јавили да је Бојан претучен. И

ниси читао тај јебени извештај! И ниси... Ниси морао да тешиш његову кеву док наглас чита о контузијама бубрега и плућне марамице, о поломљеним ребрима, подливима у пределу грудног коша, фрактури доње вилице... Све детаљно, на две куцане стране! А зашто? Зашто? Неко га друк'о да ваља гудру на протесту. Замисли, Бојан ваља гудру? Ма, шта да ти причаш! Ти си то гледао на CNN-у! Шта оно рече да радиш у Америци? Је л' стварно тамо демократија? Је л' су почели мало црнци да зајебавају белце? Оће буде тамо црнац некад председник?

НЕНАД: Дошао сам само да средим неке папире и враћам се.

МИЛОШ: Знам све. Београд је свет, ал' свет је мали! И све се зна. Само нико није могао да поверује да си ти друкара. А ја јеби га, кад сам те видео јуче, ма није ми напамет пало да треба да ти јебем матер... Да ти јебем матер за Бојана! За Бранкицу! За све! Ма покојна кева ме не би тако обрадовала да сам је јуче угледао код Лондона... Ко да сам све сањао и одједном се пробудио: Ти већ тамо, ја долазимо, са' ће Бранкица и Боки и идемо у напад! Идемо на Дедиње, да им јебемо матер... Идемо у пичку материну!

НЕНАД: Ишао сам ка Зеленаку, било је минус двадесет, неки ветар је дувао, носио ми снег у лице... У Сремској ме зауставе двојица. Један ми тражио личну. Кад сам завуко руку у јакну, други ме обориио на земљу. Нашли ми оно мало траве, што си ти набавио и оставио код мене у џеп. О, ево имам овде једног наркомана! Нека девојка је викала Пичке, скините фантомке. Нисам уопште видео кад су је ударили. Само је пала и остала да лежи на земљи. Мене су угурали у ауто и одвезли до неке огромне гајбе, без намештаја, без тепиха... На зидовима старе жуте тапете, једна ТА пећ, спуштене ролетне. Тамо су већ чекала двојица... су маскама преко главе. Оним глупим дечијим маскама што можеш да купиш на пијаци. Један је био Франкенштајн, а други Дракула. И Дракула је одмах устао да ме поздрави. Ударио ме посред фацие, пао сам. Викнуо је Скините га, сађу крви да му се напијем, мајку му јебем, наркоманску. Скинули су ме до голе коже, а онда су ме шутирали по цеваницама, поливали ме хладном водом из плавог лонца..., А ја сам се трудио да мислим на нешто лепо и тај лонац... тај

лонац ме подсетио на пасуљ који је моја баба некад кувала, у истом таквом плавом лонцу... -Од кога си купио? Име, презиме, адреса, телефон... Само реци од кога и идеш кући! Франкенштајн ме газио цокулом по прстима, и мокрио ми по фаци. А онда је Дракула рекао Што га пушташ да нас кара? Ко је он? Маму му јебем! Држи га, држи га чврсто да види како ја карам. А онда је узео пендрек... Само сам желео да престану. Могоа сам да кажем и твоје име, али рекао сам Бојан Јањић, Таковска 11 и престали су.

- МИЛОШ: *(Устјане и шутине стиолицу)*
- НЕНАД: Слушај, ниси ме видео јуче из троле?
- МИЛОШ: Нисам?
- НЕНАД: Учинило ти се.
- МИЛОШ: Нисам ни трчао од Теразија до Лондона?
- НЕНАД: Јеси, али кад си пришао близу, видео си да то нисам ја.
- МИЛОШ: Да, тип је само личио на тебе. Ниси ни данас долазио код мене?
- НЕНАД: Нисам.
- МИЛОШ: Аха! Ниси. А реци ми, јеси сад овде?
- НЕНАД: Не.
- МИЛОШ: А с ким ја причам, јеботе? Јесам ја стварно луд?
- НЕНАД: *(Пољуби ђа)*
Морам да идем! Чувај се!
- МИЛОШ: Да поздравим Бранкицу?
- НЕНАД: Од кога?
- МИЛОШ: Од тебе?
- НЕНАД: Па где си ме видео?
- МИЛОШ: Па... нигде.
(Смех)
Е, а знаш у чему је тајна? Први пут, за тридесет година брака није испеглала свом мужу бели мантил. Сетила се тога у сну па се насмејала... Док су долазили да изјаве саучешће тај изгужвани мантил је стајао преко даске за пеглање, како га је оставила... Иди, ајде иди већ једном!

МРАК

Психо
Онима који још могу да се смеју,
Без обзира што за то немају много разлога.

ПРИЧА IV – Психо

Београд, мај 1999. НАТО бомбардује.

Код ветџеринара, у чекаоници, Психо седи у кошуљи дуџих рукава. На крилу држи кавез љокривен љлајћном. Отљкрива ѓа, шајћуће нешићо својој љћичици. Поново ѓа љокрива. Ужурбаним кораком у чекаоницу улази Бранкица. У корћи носи мачку. Има свејћлу блузу и на њу закачени црни флор.

БРАНКИЦА: Је л' данас доктор Меденица?

ПСИХО: Пише тако.

БРАНКИЦА: Он је најбољи доктор!

ПСИХО: Чуо сам.

БРАНКИЦА: Зову га Медени!

ПСИХО: Ко? Пацијенти? Шалим се!

БРАНКИЦА: *(Наслони ухо на вратић)*
Ништа се не чује. Има ли неког унутра? Јесте ли улазили? Је л' дуго чекате?

ПСИХО: Нема. Нисам.
(Пољледа на ручни сајћ)
Око пола сата.

БРАНКИЦА: Молим?

ПСИХО: Нема никог, нисам улазио и чекам пола сата.

БРАНКИЦА: *(Насмеје се)*
Баш сте ме насмејали.

ПСИХО: Баш ми је драго, мислим што сам вас насмијао.

Бранкица седне љреко љућћ.

ПСИХО: А што је маци?

БРАНКИЦА: Од како је ово почело изгребала је све по кући: комоду, сто, столице, огулила фарбу с улазних врата. А и комшије почеле да приговарају. Нон-стоп мњауче док сам на послу, а кад дођем скаче на мене, гребе ме... Не могу да је препознам. Била је тако умиљата.

- ПСИХО: И мачке су сад под стресом! И пси и птице...
- БРАНКИЦА: Молим?
- ПСИХО: Полудјели људи, а неће животиње. Па оне све осјећају, а немоћне! Не знају што са својим страхом и онда нападају људе или се самоповрјеђују.
- БРАНКИЦА: Чула сам да је неки тигар у зоолошком врту изгризао себи...
- ПСИХО: ... задње шапе! Јесте. Аутодеструкција!
- БРАНКИЦА: Страшно!... Она, док трају сирене, склупча се и дрхти, а кад су детонације укочи се... Само да ово више престане.
- ПСИХО: А ви, је л' се бојите!?
- БРАНКИЦА: Свако нормалан се ваљда боји!
- ПСИХО: Немате чега! Знате како се каже, прецизан к'о НАТО.
- БРАНКИЦА: А шта сте ви? Портпарол НАТО-а за Београд? Ил' неки шаљивџија?
- ПСИХО: Гађају само војне објекте! А тамо нема никога.
- БРАНКИЦА: Наравно да нема кад су по парковима и школским двориштима. Паркирали камионе између стамбених зграда на Видиковцу и Цераку. Моје комшије им носе ракију! Домаћице пеку гибанице! Пензионери отимају чоколаду од својих унука да носе за војску! Боли нас дупе, ратујемо против целог света. Јебем им матер, да им јебем!
- ПСИХО: Само да не укључују радаре... Ал' не бојте се, ако то и ураде, смрт је тренутна.
- БРАНКИЦА: Врло утешно!
(Скочи, послушкује. Чује се звук аутомобилске сирене)
Шта је ово? Ово што се чује? Је л' ви чујете? Је л' ово сирена?
- ПСИХО: Јес' сирена, ал' од аута.
- БРАНКИЦА: Јесте ли сигурни?
- ПСИХО: Апсолутно.
- БРАНКИЦА: Ух! Да полудиш! А што је с вашим папагајем?
- ПСИХО: Ишчуп'о себи сво перје! Живчо живчани! Аутодеструкција! Чист примјер: И температура му је, на нервној! Зато држи кљун отворен, лади се... Свјетло

га нервира. Прави онај живчани дедо. Ако му не дам до осам да једе, цио дан ће ми за то приговарат'. Ал' опет га волим, цимери смо шес' година! Како га не б' волио, па научио је да псује ко прави Босанац, а није мрдно с Дорћола!

БРАНКИЦА: А како псује прави Босанац?

ПСИХО: Усрано и криво! И све од реда: оца, матер, матер материну, сестру, стрину... Ал' политичаре? Разваљује!

(Пајаџају)

Ај', реци овој тети Алија, јебо ти морски пас матер! Фрањо, шупчино усрана, пишамо ти на демократију! Не'ш Фрања и Алију? Би л' Слобу? Само тихо да нас не чују! Слобо, мајку ти криву јебом! Све ти јебом! Гроб ти јебом у који ћеш лећ'!

(Покрива кавез)

Дабогда им свој тројици коло на гробу играли! Да ја вама, случајно, не вријећам Слоба, можда? Јесте л' ви неки патриота?

БРАНКИЦА: Ја?

(Смијех)

Нисам се насмејала од како је почео рат? Можемо на ти! Ја сам Бранкица.

ПСИХО: Психоло!

БРАНКИЦА: Психоло?

ПСИХО: Док сам живио у Босни, био сам Зоран. А овдје ме прозвали Психоло... Колеге... Смијешно ти је опет! Ја сам психолог. Нека, смиј се! Добро је то. Морала би се и више смијати.

БРАНКИЦА: Па ових дана ми не иде баш најбоље. Тачније задњих година...

ПСИХО: Издржаћемо! Људи су животиње! Ал' једине које се умију смијати.

БРАНКИЦА: Благо нама!

ПСИХО: Треба се свему смијат! Смијех је лековит!

БРАНКИЦА: Изузетно! Пише у Здрављу! Ако си чуо...

ПСИХО: Чуш чуо!? Пис'о за њих! То ми била прва тезга. Пис'о о лековитим биљкама, алгама, зеленом чају... Ал' била добра пара! Хипохондрија ти је мила мајка за бизнис! Ако ћеш да профитираш, смислиш неки

производ, накачиш му етикете здрав, чуда ради, превентива за ово и оно... Говно мож' продат ако на њему пише да је антиканцерогено јер садржи антиоксиданте! Ниси ваљда хипохондерка кад читаш та срања?

БРАНКИЦА: Ја сам дипломирани машински инжењер. Радим на факултету.

ПСИХО: Е, свака ти част! А пит'о сам се какве су цуре с Машинца. Кад је био студентски протест 96-е, 97-е све сам буљио у правцу табле Машинац!

БРАНКИЦА: Не би ли опазио коју бркату или брадату!?

ПСИХО: Ма, није то... Занимало ме.... Ја сам замишљао... Ај' боље да више не серем! Факат си другачија него сам замишљ'о!

БРАНКИЦА: Уа, предрасуде!

ПСИХО: Уааа! Јес' ишла на протест?!

БРАНКИЦА: Чу'ш ишла! Носила транспарент Боже, шарај мало!

ПСИХО: Моји с психологије носили Ову болест лечимо бесплатно...

БРАНКИЦА: Ал' најбољи је био: Децо, уз вас смо, Педофили Београда...

ПСИХО: А сјећаш се бакице на углу Лоле Рибара, онај балкон пун цвијећа...

БРАНКИЦА: Бака Олга!?

ПСИХО: Бака Олга!

БРАНКИЦА: А јеси био на Бранковом мосту...

ПСИХО: Кад је љуљало!?

(Уздаси)

Мислио сам, готово је! Сјутра смо прва вијест на CNN-у!

(Имитира извештавање новинара, карикира)

Breaking News, Serbia – More than 20 thousand students drowned in the cold Sava River when Branko's Bridge crumbled during their protest march over the bridge! The students have been protesting all over Serbia, against Slobodan Milosevic's regime and the local election theft.

БРАНКИЦА: Ја сам се тад сетила оне песме "Било је то у једној земљи сељака на брдовитом Балкану..."

- ПСИХО: ... сви умрли у једном дану!“ Ма, била позитива на сваком кораку! Људи се смијали! Сад не мо’ж видјети човјека да се смије на улици. Ја посматрам људе. Увијек сам то радио. Трудио се да одгонетнем што мисле, о чему брину, како живе... Зато сам и уписао психологију. Ал’ временом сам се извјештио! Могу доста да погодим.
- БРАНКИЦА: Је л’? Па ка’ ће ово срање да престане?!
- ПСИХО: Е, јеби га, нисам ја гатара! Ја да сам мого да видим да ће бит’ рата у Босни, и да ће баш моје село да запале, склонио би старог и буразера и знаш кад би нас овај брдовити Балкан видио! Ма, никад! Отишли би нас тројица фино на Нови Зеланд, да чувамо овце ко људи!
- БРАНКИЦА: А где су они сада?
- ПСИХО: Е не б’ вољела да чујеш, вјеруј ми!
- БРАНКИЦА: Извини.
- ПСИХО: Што се ти извињаваш? Јеси ти нешто крива?
- БРАНКИЦА: Само сам...
- ПСИХО: Увијек се извињава онај ко није крив?!
- БРАНКИЦА: ... хтела да кажем да ми је жао.
- ПСИХО: Ма знам, де! Не видим будућност! На моју велику жалост! И немају сви будућност! Али прошлост сваки човјек носи са собом, ко ти ту торбу о раме! Само торбу мо’ж оставит’ код куће...! Некад само погледам човјека и већ знам.
- БРАНКИЦА: Шта?
- ПСИХО: Понекад његов цијели живот. Ал’, вјеруј, нисам нимало срећан због тога!
- БРАНКИЦА: Плаши ме и сама помисао на то...
- ПСИХО: И не вјерујеш ми...
- БРАНКИЦА: Па је л’ видиш нешто када мене погледаш?
- ПСИХО: Видим.
- БРАНКИЦА: Стварно? А шта видиш?
- ПСИХО: Видим једну лијепу цуру.
- БРАНКИЦА: Е, знала сам да је нека босанска фора! Тачно сам знала!
- ПСИХО: Видим да си пропатила.

БРАНКИЦА: Хахахаа! Ко није овде пропатио?

ПСИХО: *(Зажмури)*
Мајка ти је недавно умрла.

БРАНКИЦА: Аха. Видиш црни флор.

ПСИХО: Не пише на њему Умрла ми мајка.

БРАНКИЦА: Нагађаш, погађаш. Браво!

ПСИХО: Умрла је изненада...

БРАНКИЦА: И то је на фору ако прође прође!

ПСИХО: ... а ти си била њена мезимица. Седјела си сатима код ње у крилу, она ти читала из неке велике књиге...

БРАНКИЦА: Откуд ти то знаш?

ПСИХО: Кажем ти, имам тај дар. Опекла си се на пеглу кад си била мала.
(Показује)
Залијепила си шакицу овако, ... Неки човјек у бијелом те носио на раменима, плашила си се висине, викала да те спусти... Твој отац... Љекар, је ли?

БРАНКИЦА: Ко си ти?

ПСИХО: Па рек'о сам ти!

БРАНКИЦА: Не верујем ти!

ПСИХО: Оћеш још да ти кажем!? Имала си велику љубав!

БРАНКИЦА: Ха! Ко није!? Нек се јави!

ПСИХО: Он те оставио без ријечи, отиш'о за Америку. Сад ти мрзиш Америку, ал' није он тебе због Америке оставио, него због нечег овдје. И сви сад љути на њега.

БРАНКИЦА: Реци ми само за које паре, мајке ти! А? Два'ес марака? Три'ес? За колико пара ме зајебаваш?

ПСИХО: Не зајебавам те, душе ми!

БРАНКИЦА: Како те није срамота? Маце, птице, цуре с машинца... Протест, ца бу! Колико, бре, имаш година?

ПСИХО: Ако сам те ишта слаг'о...

БРАНКИЦА: Немој да ти цура с Машинца нос поломи, да зубе скупљаш по овим плочицама, је л' ти јасно! Где си више, докторе!?

ПСИХО: Имаш брата...

БРАНКИЦА: Престани!

ПСИХО: Треба му помоћ...

БРАНКИЦА: Иди бре у пизду материну! Болеснику један болесни!

ПСИХО: Стално се свађаш с њим и говориш му јако ружне ријечи...

БРАНКИЦА: Је л' те он наговорио да ме зајебаваш? Реци ми! Је л' Милош? Како сте болесни! Мајку вам наркоманску јебем! Је л' се заједно клепате? А? Што носиш дуге рукаве на ову врућину?

ПСИХО: Не познајем твог брата! Ал', могу да му помогнем...

Психо устјаје и вади из џепа картицу. Прилази јој.

БРАНКИЦА: Даље од мене! Чујеш шта ти кажем! Чујеш! Викаћу!

ПСИХО: Нећу ти ништа, не бој се! Ово је моја ID картица. Видиш? Има и фотка. То сам ја. Ма црко дабогда ако сам те и ријеч слагао.
(Пружа јој, она се двоуми, али је ипак узима)
Пише ти ту све. Радим у саветовалишту...

БРАНКИЦА: Умем да читам! Не прилази ми!
(Сједне на другу страну)

ПСИХО: То је хуманитарна организација која помаже особама са траумама из рата. У центру, у једном великом стану. Има нас три психолога. Ја радим интервјуе. Долазе мушкарци, жене, дјеца, старци. Неко ост'о без куће, неко без руке, неко без ока... Неко без мајке, неко без дјетета. Пријавио сам се волонтерски! Јер знам како да приђем тим људима... Само се загледам у њих и њихова сјећања постану моја. Једна цура остала без пола лица... Пита ме шта мислим је ли она некад била лијепа? Реко' И сад си лијепа. А она, да сам говно лажљиво, издајничко, дезертерско, да зарађујем на њиховој несрећи, да ме јебо Холбрук и Карл Билт, да горим у паклу лагано...

(Ошкочава дузмад са рукава)

Па један стари еееј, дошо с идејом да баца бомбу на људе у Кнез Михаиловој, а ја му кажем – Ај, не будали! Што си без душе? Шта ти је та улица крива?

(Полако јој њрилази заврћући рукав њо рукав, смањујући јаз који се отворио између њих)

Факат је најљепша у овом усраном граду...

(Сјане испред ње. Она седи и даље)

Видиш, чисте су ми руке!

- БРАНКИЦА: *(Обема рукама ѓа нежно ухваћии за ѓодлакћиице)*
Извини... Извини...
(Задржава сузе)
- ПСИХО: Ево, опет се ти извињаваш, а ниси ти крива!
(Чучне насћрам ње)
Ко нормалан да у ово повјерује! Дођу ми дјеца која су гледала како им пале куће...
- БРАНКИЦА: *(Помиљује ѓа ѓо лицу)*
А шта им ти кажеш?
- ПСИХО: А ја им кажем Ако је кућа, није сва срећа изгорјела!
- БРАНКИЦА: *(Плаче)*
И шта им још кажеш?
- ПСИХО: Дерем са њима вицеве о Муји и Хаси по двије уре. Па масне о Фати. Пуштам им пјесме! Кажем им Смијех је љековит! Терам их да живе... Једино што нисам знао да је онај стари, онај без душе, стварно им'о бомбу... Разнио се у свом дворишту. Срећом, нико други није страд'о.
- Просћор између њих ѓосћиаје све мањи, и безначајнији...*
- БРАНКИЦА: Спасио си Кнез Михаилову!
- ПСИХО: А факат је најљепша!
- Пољубац је неминован. Љубе се сћирасно неко време, а ѓоћом се обоје ѓосћиде и смећу и оћетћ се између њих оћтвори неки нов ѓросћор.*
- БРАНКИЦА: А од чега онда живиш? Мислим ако радиш волонтерски?
- ПСИХО: Топим неку робу к'о и сви Босанци овдје! Антиквитети, умјетничке слике, лампе, лустери, стари намјештај... Имам чак и сталне купце.
- БРАНКИЦА: Можеш ли нешто да ми продаш?
- ПСИХО: Само реци!
- БРАНКИЦА: Имам једну слику. Уље на платну. Метар пута метар!
- ПСИХО: А цифра!?
- БРАНКИЦА: Мора много да кошта. Треба ми новац хитно.
- ПСИХО: Ако имаш црно бијеле фотографије с почетка вијека, дједове у одјелима, униформама, баке у свили, са шеширићима, мислим кад су били млади... Е, не б' вјеровала, има људи који то купују и урамљују па се курче да им је фамилија, мислим ако ти треба пара, а имаш...

БРАНКИЦА: Не разумеш. То мора да буде лова баш од ове слике. Новац је за једног пријатеља. За операцију. А опет, не желим да он сазна да је од мене, поготово не да је од те слике. Ал' веруј ми, то припада њему. Било би најбоље кад би он мислио да је његов новац, да га је на неки начин зарадио...

ПСИХО: Рецимо добио на лутрији? Или на кладионици?

БРАНКИЦА: Рецимо...

ПСИХО: Помоћи ћу ти и за то!

БРАНКИЦА: Стварно хоћеш?

ПСИХО: Хоћу, кад си ми се онако лијепо извинила.

БРАНКИЦА: Морам да идем сад.

(Крене)

А како да те нађем?

ПСИХО: Ја сам често на Калемегдану. Гледам медвједе. Ал' да ме не би тражила тамо...

(Даје јој висити картицу)

Овдје сам сриједом. Осталим данима на овај број доље. И дођи с братом! Волио би да га упознам!

БРАНКИЦА: Јавићу ти се. Не могу више овде да чекам, доћи ћу сутра...

Бранкица њође.

ПСИХО: *(Викне за њом)*

А вриједи ли та слика, иначе?

БРАНКИЦА: *(Одлазећи)*

Како коме! Како за кога!

МРАК

Ајмо, ајде...

Учесницима Студентског и грађанског протеста 1996-97,
Без обзира што су добили оно што нису тражили.

ПРИЧА V – Ајмо, ајде...

Београд, Милошев и Бранкицин стан, 24. децембар 1996.

Бранкица седи за столом и сасијавља фојно апарат. Слуша радио. Када њочну весић она њојача њон.

РАДИО: *(Завршава се музичка нумера. Цингл за весић Радио Београда I њрограм)*

СПИКЕР: Митинг за Србију одржаће се данас, 24. децембра у центру Београда у петнаест часова. У јучерашњем прогласу Одбора митинга За Србију каже се да грађани Србије траже да се свету представи права Србија, Србија која је за слободу, мир, независност и равноправност. Србија која хоће да живи равноправно са другим народима, и државама. У прогласу Одбора митинга За Србију се каже “Поштујући ту вољу организујемо митинг за заштиту мира, слободе, достојанства, самосталности и независности наше земље. Митинг подршке политици председника Слободана Милошевића...”

Милош долази из собе. Око враића му је њишићалка. Засијане. Сиоји њако неко време и слуша.

МИЛОШ: Шта си полудела? Слушаш ове јајаре?

РАДИО: Позивамо грађане да својим присуством дају политичку подршку идеалима мира, слободе...

Дође до радија, али слуша још њар секунди...

РАДИО: ... независности у Србији. Против тероризма – Да Србијом никада не управља туђинска рука...

Милош њромени сијаницу. Крчање. Удара њо њему.

РАДИО: *(Мушки глас)*

... Милошевићев дејтонски кредит се полако, али сигурно топи...

(Крчање)

- МИЛОШ: Јебем вам матер!
(Помера аниџену. Крчање се умири ња њочне њоново)
- РАДИО: ... све је очигледније да Милошевић више није фактор
мира и стабилности већ диктатор у класичном сми-
слу...
(Крчање)
- Милош шетӣа с радијом у руци с краја на крај собе ловећи аниџеном
сигнал.*
- РАДИО: (Цин̄л)
Индекс је тооооо, Индекс радио!
(Крчање)
- РАДИО: (Новинар из сџудија)
... ако Милошевић ипак употреби силу?
- РАДИО: (Мушки ѓлас са улице)
Мислим да се то неће десити!
(Крчање)
... Опасност постоји, атмосфера је напета...
(Крчање)
Полиције има у свим околним улицама...
(Крчање)
али ја апелујем на све грађане, поготово на студенте
да и даље, као до сада
(Крчање)
... дакле мирно идемо у шетњу и без провокација...
студенти ће бити безбедни...
(Крчање њосџаје несносно)
- МИЛОШ: (Удара њо радију њесницама)
Пизда вам материна! Да вам пизда лепа материна!
(Дува у њишӣаљку)
- Радио не даје више знаке живӣӣа.*
- БРАНКИЦА: Мојне због комшија!
- МИЛОШ: Ко их јебе! Ионако су сви гласали за Слобу!
- БРАНКИЦА: (Не њодиже ѓлаву с фоӣоаџараџӣа)
Тета Љубица је за Вука.
- МИЛОШ: Па она је ионако глува!
- Милош сџане њоред ње. Посмаџра је како њоџравља фоӣо аџараџӣ.*
- МИЛОШ: Ти ћеш да га саставиш, јебо те... То ни онај Рус, што
га је правио пре три'ес година, не би сад саставио?
- БРАНКИЦА: Е, ајде иди где си пошао!

- МИЛОШ: *(Окреће број на телефону. Бранкици)*
Где си била ноћас?
- БРАНКИЦА: Шта те боли уво?
- МИЛОШ: А извини, брате, што сам те пробудила да ми откључаш!?
- БРАНКИЦА: Извини, брате, изгубила сам кључ!
- МИЛОШ: Шта ти би?
- БРАНКИЦА: Може и мени да се деси!
- МИЛОШ: То ме и брине!
(Прекида везу, њоново бира број)
- БРАНКИЦА: Колико пута сам ја теби устала?
- МИЛОШ: И нећеш да кажеш где си била?
- БРАНКИЦА: Нећу! Пали!
- МИЛОШ: А с ким си била?
(Она му њокаже њрећи њрсѝ)
Ало, Бојане, Брате, види, нема овог коња, цимо сам га на гајбу, можда још спава... Па прошло је подне...
- Бранкица њраѝи разговор с њажњом.*
- МИЛОШ: Пустио сам да звони до краја! Не једном, два пута...
Знам да је хаос, видим с прозора, нон – стоп пиче басеви: Км, Кв, Вр, Пи, По, Пк, шта беше Пк?
Прокупље, јебо те? Ај’ ти крени, ја ћу да искочим по оно!
(Сѝушѝа слушалицу)
Шта желим рећи...
(Прилази Бранкици. Узима део са сѝола)
Је л’ знаш уопште шта је ово?
- БРАНКИЦА: Знам, дебилу, то су лед диоде...
- МИЛОШ: Не сери. А чему оне служе?
- БРАНКИЦА: За експонometriју!
- Милош узима са сѝола њредмеѝ њо њредмеѝ.*
- БРАНКИЦА: Призма! Тражило! Огледало... Врати како је било!
- МИЛОШ: Иако га саставиш, то више никад неће да буде исто!
Ма само сложи ону своју нисам – крива – фацу и купиће Тодор нови, да његова мезимица не пати.
- БРАНКИЦА: Шта сереш, Милоше! Знаш да ћале баш воли Зенит.
Све фотке је направио с њим. Све наше успомене!
- МИЛОШ: Заболе Тодора дупе за успомене! Ја да ти кажем!

- БРАНКИЦА: Није тачно. И сад он воли да листа албуме, седне па се замисли...
- МИЛОШ: Аха! Тражи своју љубав из младости коју је у међувремену, негде успут загубио... Тражи своју слатку малу дечицу коју је такође, у међувремену негде успут загубио...
- БРАНКИЦА: О чему причаш!?
- МИЛОШ: Ма шта су то успомене? Чему то служи? Фотографије, споменари, шкољке?! Је л' то оно што треба да потврди да смо некад живели? Да нема оних каменчића ти не би знала да си била у Макарској 83? Знаш шта, кад би ми неко реко да ће фотографије сутра бити једини доказ да сам некад био жив онда нек све иде у пизду материну!?
- БРАНКИЦА: Зар ти немаш успомене?
- МИЛОШ: Ја имам сећања. То не може нико да ми узме док живим. И не може да ми изгори у пожару!... Је л' се сећаш ти чега смо се играли кад смо били мали?
- БРАНКИЦА: Пели смо се по дрвећу...
- МИЛОШ: То су биле позе за Зенит. А најчешће смо се играли рата.
- БРАНКИЦА: Ти и ја?
- МИЛОШ: Али били смо на истој страни. Ти си била мама, а ја тата, а она лутка што плаче, коју ти је кева донела из Трста, је била наша беба.
- БРАНКИЦА: Сећам се лутке...
- МИЛОШ: И као долазе Немци, па ме ти кријеш јер ја радим за партизане... А? Смешно? И једном нам као запале кућу... Ја вичем Бежи, спашавај се, а ти истрчаваш из собе и носиш у загрљају... знаш ли шта?
- БРАНКИЦА: Шта?
- МИЛОШ: Албум са фотографијама! И то свој!
- БРАНКИЦА: Па нормално, будало! Хахаха!
- МИЛОШ: А нашу бебу си оставила да изгори...
- БРАНКИЦА: Ти си опет надуван?
- МИЛОШ: Ја сам се онда питао: Јебо те, каква ћеш ти да будеш мајка једног дана?
- БРАНКИЦА: Баш ми је драго да ти је супер!

- МИЛОШ: И мени кад се ти правиш како смо кууул! Имамо албуме, ћале воли да их листа, а не прича с кевом више од месец дана?
- БРАНКИЦА: Нисам приметила...
- МИЛОШ: Ниси!? А да се клепа таблетама?
- БРАНКИЦА: Пије за штитну...
- МИЛОШ: За штитну се не пије бромазепам, докторска ћерко! А како Тодор гледа твоје другарице? Ни то ниси приметила?
- БРАНКИЦА: Које на пример?
- МИЛОШ: Милену на пример! Па како чапри с њима... ко да им је ортак...
- БРАНКИЦА: Прича опуштено.
- МИЛОШ: Коментарише како јој стоје фармерке...
- БРАНКИЦА: Дај, не лупај, он уме да да комплимент.
- МИЛОШ: А Миленин ћале теби исто каже да те нека блуза истиче?
- БРАНКИЦА: Он и није тај тип!
- МИЛОШ: Па то ти кажем! Распад система!
- Чује се ошваране враиџа, а њошом зашваране. Обоје погледају према враиџима. Ненад улази.*
- НЕНАД: Ја сам.
- МИЛОШ: Брате, цимам те на гајбу цело јутро...
- НЕНАД: Звоно вам не ради, а било откључано!
- МИЛОШ: Распад система!
- НЕНАД: Већ је сада лудило. Кажу, преко десет 'иљада басева са свих страна... Е шта беше Пк?
- МИЛОШ: Прокупље! Ма, дошли људи мало да виде Београд, прошетају Кнезом, имају овде рођаке... А карта цабе...
(Гледа кроз њрозор)
- Ненад њосмајџра Бранкицу.*
- БРАНКИЦА: (Покаже Ненаду фојџо ајарџи)
Покушавам...
(Сагње жлаву да не би њраснула у смех)
- НЕНАД: Онај цео филм је осветљен, али спасио сам једну фотку.
(Пружа јој фојџу. Милош њрилази да погледа)
Види се руља... Ево нас! Ово је и једина где смо нас четворо! А?

- БРАНКИЦА: Карневал?! Ево си ти, ево га Милош! Ево га Бојан у црвеној јакни! Увећаћу је! Постер ћу да направим!
- НЕНАД: Сачекај! Не мрдајте! Изненађење!
(Ненад одлази и враћа се с *илајћном 1 x 1 м*)
Ово је поклон. Пази још је мокра.
- БРАНКИЦА: Вау! Ненаде! То је то! То је Карневал!
- МИЛОШ: Сине, како те ради улица!
- НЕНАД: Нисам нешто могао да спавам ноћас!
- МИЛОШ: (*Више за себе*)
Од стрип цртача до ангажованог уметника преко ноћи.
- БРАНКИЦА: Окачићемо је овде поред огледала, уместо ове мртве природе! (*Скида слику са зида*)
Паде ексер!
(*Милошу*)
Ај' донеси чекић и ексере из...
- МИЛОШ: Не могу, морам нешто да завршим! Отиш'о сам!
(*Изађе*)
- НЕНАД: Е,
(*Вади кључеве из џепа и ђружа јој*)
кључеви су ти...
- БРАНКИЦА: Шшшшш!
(*Узима кључ и брзо га сџавља у џеп*)
- НЕНАД: Нисам више могао да заспим, уст'о сам...
- БРАНКИЦА: Не бих да Милош зна...
- НЕНАД: Јеби га, а најбољи ми је ортак. Ја на њега гледам као на брата кога немам...
- БРАНКИЦА: А мене као сестру, коју исто немаш?
- НЕНАД: Нисам те никад гледао као сестру! Знаш ти, усталом, како сам те гледао.
- БРАНКИЦА: Не знам, ето волела бих да ми кажеш...
- НЕНАД: Зашто цео женски свет ужива у томе да се претвара да не види оно што је очигледно? Зашто волите да вам се све каже, да вам се нацрта? Покушај да видиш, бар тако једноставне ствари као што је... то.
- БРАНКИЦА: Па је л' има нека реч у нашем језику за "то"?
- НЕНАД: Има, има их ваљда и више... Само...
- БРАНКИЦА: Баш сад не можеш да се сетиш?

НЕНАД: Ма, на врх језика ми је...

Ненад и Бранкица ѿамаи да се ѿољубе, а Милош с најола обученом јакном – каѿуљача му је на ѳлави, рукави висе – уђе с ѿорбом ѿуном алаѿа коју сѿустѿи ѿачније исѿустѿи на ѿод и звекеѿ алаѿа их ѿрѓне.

МИЛОШ: Чекић, ексери... све је ту. Па закуцавајте!

Милош се окрене и изађе. Бранкица и Ненад ѿомеѿени. Тишину која ѿѿираје ѿрекида она ѿражењем чекића ѿо ѿорби.

БРАНКИЦА: Верујеш ли у хепиендове? Мислим у животу?

НЕНАД: А ти? Да овај протест има смисла? Све ове шетње, сви ти карневали по улицама?

БРАНКИЦА: *(Узима ексер)*

Мени има....

(и укуцава ѳа у зид)

Имам неку наду.

НЕНАД: Имао сам и ја на почетку, али сада је имам све мање.

Хоћу ја да верујем, али...

(Пажљиво додаје своју слику)

БРАНКИЦА: Значи не верујеш у хепиенд?

(Окачи је)

НЕНАД: Па, не у земљи Србији.

БРАНКИЦА: Него 'де, мајке ти?

НЕНАД: Знаш да имам стрица у Америци, стално ме зове...

БРАНКИЦА: Нисам знала да планираш Америку.

НЕНАД: Ево, кажем ти сада...

БРАНКИЦА: Што ми то ноћас ниси рекао...

НЕНАД: Ноћас сам одлучио. Мислим, зовем те да идеш са мном!

БРАНКИЦА: *(Сѿане ѿред слику, ѿосмаѿра)*

Да оставим ово расуло? Овај распад?

НЕНАД: Озбиљан сам.

БРАНКИЦА: Видећеш, за пет година ће све бити другачије! Све! Београд нећеш моћи да препознаш... Ако стварно одеш, биће ти жао што си отишао.

НЕНАД: Погледај само око себе, погледај Милоша и Бојана... Више их не капирам... Шта ћеш овде, Бранкице? Шта ћеш на овом смрдљивом брдовитом Балкану? Ајмо у Америку... Не мислим овог часа. Узмемо прво своје дипломе...

БРАНКИЦА: А шта ћемо тамо?

НЕНАД: Да живимо неки живот, да пробамо, па ако не буде ишло...

БРАНКИЦА: Зашто не пробамо прво овде...

Ненад загрли Бранкицу. Сјоје њред сликом, као њред исијоријским сјомеником. Бојан улази. На себи има црвену јакну. Они се ѡргну.

БОЈАН: Па нисте закључали...

БРАНКИЦА: Погледај, Карневал!
(Показује му на Ненадову слику)
Није спавао целу ноћ...

БОЈАН: Ааааха... А где смо ту ми? Је л' има ту нас уопште?

НЕНАД: Па, ми смо ту негде... Овде отприлике.
(Седне)

БРАНКИЦА: Да ставим кафу?

НЕНАД: Не. Седи.

БОЈАН: Хвала, баш сам сад попио три...

БРАНКИЦА: Шта ти пише ту, кеве ти!
(Чија најѡис на Бојановом бецу)
Закуни се!
(Смеје се)
Е, идем ја да купим филм за Зенита...

БОЈАН: Ради? Е, извини још једном, стварно не знам како ми је испао јуче... Само сам хтео да узем пљуге из цепа...

БРАНКИЦА: (Пољуби ѓа)
Оки, Боки...

Бранкица изађе. Бојан сјоји исијред слике чија ѡродаја ће му једнога дана ѡродужити живој. Поред њега сјоји човек који ће му скењати живој, и који је насликао ѡу слику. Само ишћо ни један ни дрући не знају будућности.

БОЈАН: Значи Америка...

НЕНАД: Америка...

БОЈАН: Је л' то озбиљно?

НЕНАД: Озбиљно је.

БОЈАН: Мислим ти и Бранкица? Мислим због Милоша?

НЕНАД: Озбиљно је.

БОЈАН: Па шта има у Америци?

НЕНАД: Мислиш шта има што нема овде или уопште?

- БОЈАН: Кречићеш тамо као и сви други. Мислиш да умиру за нашим уметницима, поготово сликарима.... Пичка си ако одеш.
- НЕНАД: Пичка сам и ако останем
- БОЈАН: И то је тачно. Поштујем.
- Милош улази. Баца јакну, њрља руке како би их загрејао.*
- МИЛОШ: Ууууух, ал' је ладно, синови и кћери Србије, хоћемо ли издржати до пролећа? Хоћемо, морамо... Е, по боји јој видиш да је домаћица. Лик гаји на гајби, а живи никад – не – би – погодили – де?
- БОЈАН: Ајде, експерту, не сери, него ради!
- МИЛОШ: Преко пута Новог гробља, сине, да не верујеш.
(Угледа Бојанов беџ)
Шта ти је то? Чедо, ожени ме! Па ниси ти дерпе, Бојане!
- БОЈАН: То ми дала једна риба јуче на протесту... Мењали смо се за беџеве... Има плаву косу, студира енглески, нисам ни запамтио како се зове, била је бука... Можда је видим данас у шетњи...
- МИЛОШ: Нема наочаре!?
(Полако њочиње да њрипрем џоинџи)
- БОЈАН: Па... нема!
- МИЛОШ: Ал' веруј ми, има диоптрију! А шта си ти њој дао?
- БОЈАН: The Man Who Sold The World...
- МИЛОШ: Мењ'о си Кобејна за Чеду? Који си ти морон? Петог априла, на годишњицу, да му запалиш свећу и да му се извиниш. Е, а је л' знате да је дан касније кренуло чувено "срање у Руанди"? Мада су Кобејна нашли тек осмог...
- БОЈАН: Ајде 'оће ли то више...
- МИЛОШ: Полако, 'де журимо? Шта желим рећи!? Дакле, у Руанди се порокала нека племена, Тутси и Хуту. И милион мртвих... Ал' цео свет је данима био потресен због само једне смрти и то једне рок звезде... И ти га замениш за Чеду?
(Пали џоинџи и даје џа Бојану)
- БОЈАН: *(Повуче дим)*
Дао сам јој Боувија, а не Кобејна.
- МИЛОШ: Још горе... Је ли Бојане, све оћу да те питам...

- БОЈАН: Питај ајде...
- МИЛОШ: Је л' караш ти моју шведу?
- БОЈАН: Дај, кој' ти је?
- МИЛОШ: Па свиђала ти се у основној?
- БОЈАН: Пали бре, будало!
- МИЛОШ: Е, неко је кара, а ко...
- БОЈАН: Па шта те боли уво ко је кара.
- МИЛОШ: Боли ако је неко од другара!
- БОЈАН: Важно је да се кара, хахаха!
- МИЛОШ: Е, причамо о мојој млађој сестри!
- БОЈАН: Па није мала ако је млађа!
- МИЛОШ: Сестра је сестра. Ти си јединац, ти то не капираш...
- БОЈАН: Е, смарај мало Ненада...
- МИЛОШ: Бранкица мисли да је он дерпе.
- БОЈАН: И ја то мислим.
- МИЛОШ: Ма и ја, а и да није дерпе, карање је било ноћас, а наш уметник донео алиби метар пута метар. Шта желим рећи? Не можеш и да караш и да сликаш. Јесам у праву, Нешке? А, реци јебо те?
- БОЈАН: Ја мислим да може. Мало кара, па направи паузу да мало слика. Или мало слика...
- МИЛОШ: Па направи паузу да мало кара... А Нешке, је л' га чујеш? А што ти нећеш да нам се прикључиш? Ајде дођи, препусти се, па ће ти одговори некако доћи сами.
- НЕНАД: Који одговори? Шта хоћеш да ти кажем?
- МИЛОШ: Ништа... Који ти је? Седи мало с пријатељима... Опустено...
- Ненад узме цоинџи од Милоша и њовуче неколико димова. Враџи му ѓа. Радио њроради одједном. Крчање, а њошом део њесме: Заједно, ѓрује Филм у обради ѓрује Плејбој.*
- РАДИО: (Плејбој)
Састајемо се на истом мјесту...
- МИЛОШ: (Пева)
Дуго, дуго стојимо на углу...

МИЛОШ *(Певају)*
И БОЈАН: Ми смо сретна гомила младића...Наше девојке су најлепше у граду...

МИЛОШ,
БОЈАН
И НЕНАД: *(Певају)*
Наше девојке су најлепше у граду, ми смо увек...

Поново крчање и радио утихне, али они и даље певају.

СВИ: *(Певају)*
... Заједно! Заједно! ... Ми смо увек заједно, заједно...
...Заједно!

Тишина.

БОЈАН: Јебо те, кад сам био мали, ћале купио тристаћа и кад год није био у касарни кева га цимала, измишљала неке излете. Ја наравно позади, али контра, окренут њима леђима... Дара пизди: Реци му, Љубо... а мој Љубивоје, нек му је лака земља, каже Даро, видиш да њега ништа не занима, боли њега за будућност...

МИЛОШ: Боље вутра, него сутра!

Бранкица улази, скида каиу, оћреса снеџ.

БРАНКИЦА: Ееее, пада снег! Снег, људи! Оно јуче није ништа!
Бранкица убацује филм у фотоапарџи. Тишина поћираје.

БОЈАН: Мени је снег нешто невероватно романтично, топло...

БРАНКИЦА: Топло?

БОЈАН: Идилично... Ја уживам кад пада снег.

МИЛОШ: И ја, нарочито кад је с кошавом у пакету, идила!

БОЈАН: Ја сваке зиме помислим како можда више никад нећу видети снег.

МИЛОШ: Па једном се нећеш зајебати!

БОЈАН: Човече, планета се загрева, топе се глечери, иде то брзо...

НЕНАД: Ма, само што није.

МИЛОШ: Арктик се, кажу, држи за кончић, ал' Амери то држе у тајности...

БОЈАН: Па то је можда истина. Они све контролишу, сто посто. Неко њихово удружење за климатске промене...

НЕНАД: Да, Амери држе планету за оба краја.

- МИЛОШ: До јаја!
- БОЈАН: Па држе је...
- НЕНАД: Држе је мој курац, дај не сери! Знаш кад ће да се отопе глечери? Никад. А ако се отопе онда...
- МИЛОШ: Онда ће Амери већ нешто да смисле...
- БОЈАН: А ка' ће Црња да буде председник Америке!?
- НЕНАД: Биће и то једног дана.
- БОЈАН: Само ми то нећемо доживети...
- МИЛОШ: Буди сигуран. Тада ћемо бити прилично мртви.
- НЕНАД: *(Бојану)*
Шта имаш против Амера, ал' ако можеш да сажмеш све у једну просто проширену.
- МИЛОШ: Курац, не може то Боки, у једну реченицу?
- БОЈАН: Не може ни у две, ни у три, брате... Мрзим их, ето, што нас карају. Њима је свеједно јесмо ли анти-глобалисти, неокомунисти, неофашисти, муслимански фундаменталисти, или...
- Повици "Ајмо, ајде сви у најад" чују се из даљине.*
- НЕНАД: Или Србенде?
- БОЈАН: Србенде, па шта? А ти ниси Србин? Ко си, јебо те, Американац?
- МИЛОШ: Чекај, јесмо рекли нема по националној основи?
- Звони телефон. Милош подиже слушалицу. Бојан и Ненад настављају расправу.*
- БОЈАН: Јебала те Америка...
- МИЛОШ: *(Телефонира)*
'Ало... Е, мама!?
- НЕНАД: И тебе Србија!
- БОЈАН: Тебе Клинтон...
- НЕНАД: Тебе Слоба!
- БОЈАН: Чекај, што мене Слоба?
- НЕНАД: Што мене Клинтон?
- МИЛОШ: *(Њима)*
Шшшшш!
(Телефонира)
Не чујем те... Одакле зовеш?...
(Њима)

Каква бука!
(Телефонира)
 Нисмо још, са' ћемо... Ма јок Теразије, идемо другим
 путем... Не брини, мама, нећемо... 'Де бре, дошла
 цела Србија? То је немогуће... Ма, ко их јебе...
(Удари се по ушима јер њом не њује)
 ... Учинило ти се... Немамо ми толико басева... Дај,
 опусти се... 'Ало, мама...

БРАНКИЦА: *(Милошу)*
 Одакле зове?

МИЛОШ: *(Бранкици)*
 Из неке продавнице?...
(Телефонира)
 Мамамаа...

БРАНКИЦА: *(Милошу)*
 Је л' на Тргу?

МИЛОШ: *(Телефонира)*
 Јеси на Тргу?... Мамааа.... Јеси на Тргу?...
(Њима)
 Пуче веза. Ладно је тамо...
(Сјушића слушалицу)
 Каже да не идемо данас, да има маса мурије и маса у
 цивилу и може бити срања. Баш је тако рекла...
(Бранкици која сјоји њом с фотодипаритом)
 Шта хоћеш сад ти?

БРАНКИЦА: Само једна фотографија? Ту, поред Ненадове слике.

МИЛОШ: За успомену?

БРАНКИЦА: За дуго сећање.

БОЈАН: А ти?

МИЛОШ: Не брини, у'ватиће се она у огледалу. Је л' сам у
 вупра?
(Виче)
 Бранкицеееее!

БРАНКИЦА: *(Подешава апарат)*
 Увек!

МИЛОШ: Кад пушим добру вутра, ха!

*Они се смеју, Милош узима њишићалку и дува у њу, Ненад њоказује
 индекс, а Бојан беџ. Повици с улица "Ајмо, ајде сви у најад" све су
 ближи. Бранкица шкљоцне..*

МИЛОШ: Па, 'оћемо ли, кренули су студенти?

- БОЈАН: Ајмо, нећемо сигурно чекати Америке...
- МИЛОШ: *(Ненаду и Бранкици)*
’Оћемо?
- НЕНАД: Ја не идем са студентима... Данас идем на трг.
- МИЛОШ: *(Засијане на крајко. Погледа у Бојана, који се осмехне, а појом за луи по рамену)*
Да им јебемо кеву, а?
- НЕНАД: Даћемо све од себе!
- МИЛОШ: Један за другога? Зајебавам се!
(Даје му кесицу у којој је права)
Стави ово код тебе, да нам се нађе: ако мало паднемо, да се брзо дигнемо! Бушни ми џепови!
(Милош изврне џепове од јакне)
Чекамо вас доле... Шта желим рећи: Мислим кева на Тргу, а ми да идемо околу наоколо с Чедом? Ма нема шансе! Ај – мо, ај – де, свиии у на – пад!

Ненад сипавља кесицу у џеп. Милош и Бојан одлазе, вичу на сав глас. Ненад сипоји на сирам Бранкице. Ојетт сами.

- БРАНКИЦА: Ајмо и ми!
- НЕНАД: Ајде!
- БРАНКИЦА: Ајмо!
- НЕНАД: Ајде!
- БРАНКИЦА: Ајмоооо!
- НЕНАД: Ајдееее!
- БРАНКИЦА: Ајм’...

Љубе се. Звуци пишипалки и повици са улица посијају све јачи. Загрљени и срећни Ненад и Бранкица одлазе да се придруже хиљадама оних који желе да живе боље. У Србији. Одлазе јуни наде. Јер не знају будућности. Нико не зна будућности!

КРАЈ